

noget. Men jeg tør ganske vist ikke lulle mig i det Haab, at jeg vil kunne faa vedtaget et Forslag om 21 nye Overlærer- og Adjunktpladser. Men jeg haaber at kunne faa det nuværende Tal noget forhøjet til Forbedring af Timelærernes Stilling.

Det andet Forhold, som der ønskes Forandringer i, kan jeg ikke stille mig saa velvilligt til som det foregaaende, idet jeg ikke ganske kan se, at Andragernes Ønske her er berettiget. Overlærerne gøre gældende, at de Overlærere, der ansættes efter den nye Lønningslov, ville ved Avancement stige straks et Lønningstrin, og det kan derfor hændes, at en nu udnævnt Overlærer for en Tid kommer paa højere Løn end en, der er udnævnt før. Forholdet hermed er følgende: Da jeg i Fjor fremsatte Forslag til Lønningslov for Lærere ved de lærde Skoler, var der foreslaaet for Overlærere en Begyndelsesløn af 3,600 Kr., stigende hvert 4de Aar med 400 Kr. til 4,800 Kr., for Adjunkter en Begyndelsesløn af 2,400 Kr., stigende hvert 4de Aar med 300 Kr. til 3,600 Kr., og saa efter 20 Aar yderligere med 400 Kr. til 4,000 Kr. Der kom da en Henvendelse fra det Udvalg, som Lærerne ved disse Skoler havde nedsat i Anledning af Lønningslovens Behandling her paa Rigsdagen, hvori det paavistes, at en Adjunkt, der udnævntes til Overlærer, vilde en Tid kunne komme til at staa paa samme eller mindre Løn, end han vilde have opnaaet, hvis han var bleven staaende som Adjunkt og som saadan havde naaet næste Løntillæg. Folketingets Udvalg og det høje Ting lyttede til denne Henvendelse og vedtog en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Saafremt en Overlærer vilde have faaet et Alderstillæg i sin tidligere Stilling som Adjunkt før den Tid, efter hvilken der tilkommer ham et Alderstillæg i den nye Stilling, og hint Alderstillæg i den hidtidige Stilling vilde have gjort hans Lønning højere eller lige med den Lønning, han faar i den nye Stilling, træder han allerede paa samme Tidspunkt, paa hvilket han vilde have faaet Alderstillæg i den gamle Stilling, ind paa næste Lønningstrin i den nye Stilling.“ Dermed var altsaa det, som Lærernes Udvalg havde gjort opmærksom paa kunde indtræde, afværget. Men dermed synes jeg ogsaa, vi maa have klaret den Sag. Nu sige imidlertid de Overlærere, der sad som Overlærere før den nye Lønningslov, at det kan hændes, at nogle af dem komme til at sidde og vente længere paa et Løntillæg end de Adjunkter, der nu udnævnes

til Overlærere. Ja, ved nye Lønningslove kan der altid indtræde saadanne Forhold, at den, der sad paa en tidligere Tid i sit Embede, kan sige: Havde jeg nu haft de samme Betingelser som de nye, saa havde jeg nu haft saa og saa meget. Sligt kan ikke undgaas. Det er umuligt i den Grad at regulere alle mulige tidligere Forhold. Den Side af Andragendet tror jeg derfor ikke, jeg kan imødekomme.

Hvad derimod den tredje Del af Andragendet, Lærerindernes Lønninger, angaar, da var jeg i Fjor enig med Udvalget om, at det var kun, fordi disse Lønninger var af saa ny Dato, at de ikke blev tagne med den Gang, men at de snart bør optages til Revision og Ændring. Hvad denne sidste Del af Andragendet angaar, vil der altsaa snarest blive taget Hensyn til det.

Udvalget indstiller endvidere et Andragende fra en Lærer Hansen, der har udarbejdet en Protokol for Kirkegaarde. Det gaar jo ofte dem, der syse med saadanne Arbejder, at naar deres Arbejde slaar an, naar de faa en Skolebog eller, som her, en Protokol almindelig anvendt, bliver det en god Forretning, men sker det ikke, saa ere Kræfterne spildte. Nu er det meget muligt, at den Protokol, som Lærer Hansen har udarbejdet, er praktisk, og han har meddelt, at det er lykkedes at føre Sagen saa vidt, at den kan træde i Virksomhed, idet Foreningen af danske Kirkeejere har sat Sagen paa sit Program. Hvis Sagen optages og Protokollen bliver benyttet, vil det være et Foretagende, der i hvert Fald kan give Udarbejderen eller Opfinderen noget Honorar for hans Arbejde. Naar nu Andragendet henvises til mig, mener jeg ogsaa at kunne imødekomme Andrageren ved at give ham et passende mindre Tilskud af de Midler, jeg har til Disposition for Forfattere; saa ad den Vej skal denne Hestilling blive imødekommet.

Det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) har foreslaaet at henvise et Andragende fra Sløjdforeningen af 1902. Dette er jo en gammel Sag, der ofte har været Genstand for Forhandling her i Salen. Jeg skal derfor denne Gang indskrænke mig til at henvise til, at Staten administrerer sit Bidrag til Sløjdens Fremme gennem Dansk Sløjdforening, og det har hidtil i hvert Fald ikke været mig muligt at se nogen Paavisning af, at der af Dansk Sløjdforening i mindste Maade har været vist en mindre Interesse overfor de Skoler, der drive Nääs-Sløj, den